

— Да живѣй народътъ!

Естествено, тиранитѣ, разбойниците, крѣвопийцитѣ — това е правителството — може ли да бжде други?

— Народътъ — той е около масата, естествено.

И топотъ, и удари, и дивашка вакханалия отъ попрѣжни, и клокочене на тържествующата помийна пѣна.

Отварятъ се вратата, влизатъ двѣ полицейски униформи.

— Господа! тишина!

Защото тие нещасни хорица, кой знай какъ, въобразили си, че тѣ сж нейни пазители, и че може да има близо нѣкѣдѣ претенциозни граждани които желаятъ да ги оставатъ да спятъ по тоя ранъ часъ на нощта.

Веднага избухъ отъ негодование. Какъ! Свободата се тѣпчи! И ужасни викове и псувни, последвани отъ летение на чеши възъ неучтивитѣ гости, ржцѣтѣ пипатъ револвери подъ сетретата, очитѣ се напълнятъ съ крѣвъ и устата съ пѣна...

Съ една рѣчь — народа възмутенъ.

Грубата сила порасва съ прихода на нови униформи и добива надмощие, (за срамъ на деветнайсетий вѣкъ!), размѣнятъ се нѣколко удари и юмруци и народа се прѣсва, като отнася съ себе си славата на двѣ краставици по глава и едно удраскано ухо, а оставя единъ плѣнникъ. Програмата е изпълнена буквално.

Заранѣта — телеграфний апаратъ чука по четиритѣ крайща на свѣта:

— „Народа загива! Тазъ нощъ София: клане! Новъ Батакъ!“

И хорътъ на двайсетъ патриотически вѣстника захтява.

— Батакъ! Батакъ! Батакъ!

Нѣкои облачатъ първитѣ си страници въ трауръ.